

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2513/2023
06.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Бућковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво Београд, ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2953/21 од 01.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2953/21 од 01.11.2022. године, у ставовима другом, четвртном и петом изреке, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене, **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 691/21 од 07.04.2021. године у целости и **ОДБИЈА** захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 190.910,69 динара, у року од осам дана.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 691/21 од 07.04.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде штете за мање исплаћене плате за период од 01.10.2015. године до 01.03.2018. године, а на основу обављеног рада и временаведеног на раду исплати износ од 1.302.020,16 динара, са припадајућом законском затезном каматом на месечне износе и на начин како је то одређено тим ставом изреке. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Београд у корист тужиоца уплати доприносе ПИО за период од 01.10.2015. године до 01.03.2018. године на основу неисплаћене разлике по износу, односно Тарифи

важећој на дан исплате у фонду. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади парничне трошкове у укупном износу од 256.620,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2953/21 од 01.11.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке за укупан износ главнице од 155.592,22 динара, са законском затезном каматом на означене месечне износе и на начин како је то одређено тим ставом изреке, као и у делу којим је тужена обавезана да у име и за рачун тужиоца на ове износе уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу ставова првог и другог изреке, тако што је преко износа из става првог изреке до досуђених износа првостепеном пресудом, те у делу за уплату доприноса на ове износе, тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбачен је поднесак тужиоца од 17.10.2022. године. Ставом четвртим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, па је тужена обавезана да тужиоцу надокнади парничне трошкове у износу од 175.810,00 динара, а преко наведеног износа за износ од 80.810,00 динара захтев је одбијен као неоснован. Ставом петим изреке, тужилац је обавезан да туженој надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 22.500,00 динара, а за износ од још 10.500,00 динара захтев је одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је преиначена првостепена пресуда, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд испитао пресуду у побијаном делу у смислу одредбе члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, запослен на радном месту полицајца је решењем надлежног органа тужене од 12.08.2009. године у истом звању распоређен у Службу за борбу против организованог криминала. У спорном временском периоду, према првој варијанти обрачуна разлика између плате обрачунате у висини двоструког износа према члану 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Службени гласник РС“ бр. 14/2003) и исплаћене плате тужиоцу износи 1.302.020,16 динара, по месецима и са доспећем како је то одређено у изреци првостепене пресуде. Позитивна разлика у варијанти обрачуна двоструке нето основне плате тужиоца из августа 2009. године, умањена за исплаћене нето плате за спорни временски период је 155.592,22 динара.

Првостепени суд је усвојио постављени тужбени захтев према првој варијанти обрачуна, налазећи да је тужена, као послодавац на основу одредби чланова 154. и 172. Закона о облигационим односима у обавези да исплати разлику између припадајуће и исплаћене плате тужиоцу.

Другостепени суд није прихватио као правилну наведену методологију обрачуна висине припадајуће разлике плате. Налази основним тужбени захтев до висине износа добијеног обрачуном у другој варијанти, који за полазиште има разлику између двоструке нето плате исплаћене тужиоцу у августу 2009. године, умањене за исплаћену нето плату у спорном периоду.

Основано се ревизијом тужиоца указује да је пресуда другостепеног суда заснована на погрешној примени материјалног права.

Према правном ставу заузетом на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 13.10.2020. године, којим је измењен првобитно донети правни став на седници од 21.05.2019. године, запослени који су пре ступања на рад у Службу за борбу против организованог криминала и Службу за откривање ратних злочина, били радно ангажовани у МУП-у, имају право на двоструки износ плате, коју би остваривала на пословима и задацима у том министарству уз ограничење из одредбе члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организоваог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела.

У разлозима овог става наводи се да из језичког тумачења одредбе члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организоваог криминала („Службени гласник РС“ бр. 42/2002 ... 32/2013), произилази да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту последично доводи до увећања двоструког износа основне плате у овим организационим јединицама.

Пресуда првостепеног суда заснована је на примени материјалног права које има упориште у наведеном правном ставу. Првостепени суд је правилно одбио као неоснован истакнути приговор застарелости потраживања позивом на члан 196. Закона о раду, пошто је прва спорна разлика доспела за исплату 27.11.2015. године, а тужба поднета у оквиру трогодишњег рока дана 30.07.2018. године. Из наведених разлога другостепена пресуда је у делу којим је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев преиначена, тако што је жалба тужене у целости одбијена и првостепена пресуда у обавезујућем делу, потврђена.

На основу одредби чланова 165. став 2, 153. став 1. и 154. ЗПП, одлучено је о трошковима поводом изјављених правних лекова. Тужена у коначном није постигла успех у жалбеном поступку, па је њен захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка одбијен. Тужилац је постигао успех у ревизијском поступку, па му је с обзиром на вредност побијаног дела пресуде од 876.427,94 динара признат као оправдан опредељени трошак награде за састав ревизије у износу од 22.500,00 динара, те судских такси на ревизију у износу од 67.364,28 динара и ову пресуду у износу од 101.046,41 динара.

Из изнетих разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**